Галині ПАГУТЯК

** ** **

У цьому місті я була дощем,
По ринвах безтурботно стукотіла,
І мусила, хоча і не хотіла,
Всіх накривати – добрих і нікчем,
Своїм холодним золотим плащем.

У цьому місті, де живуть громи
У водограях плавала я вілою,
Левицею брела кам’янотілою,
Листала храмів вікові томи,
І жалилась об блискавки з пітьми.

А розквітала ружа вітрова,
Мене хитало на трамвайний стиках,
В каріатидах танула столиких,
Визбируючи барви і слова
Там, де веселки вигнулась брова

І колосився в серці гук трембіт.
Бо ми і місто в дивнім симбіозі
Несли в собі стихійне передгроззя,
І сам Франко та сивий Геракліт
Вели нас потихеньку далі, в світ.

О древній Львове! Кам’яний ковчег,
Тут врятувались від потопів Музи,
Тут каву п’ють мої натхненні друзі…
Над ними сам Нептун – зіркий стратег,
Підняв Тризуб – державний оберег.

Наталя Дзюбенко-Мейс